

LUDVÍK DANĚK (1937-1998)

- Malá vzpomínka na velkého chlapa a jednoho z nejlepších atletů a sportovců naší historie vůbec

Letos v listopadu uplyne 11 let od chvíle, kdy odešel do věčných lovišť jeden z nejlepších atletů a sportovců naší historie, diskař LUDVÍK DANĚK.

Narodil se 6. ledna 1937 jako pěkný cvalík – 59cm a 5,90 kg. Chudák paní Daňková... ☺
Zajímavé je, že se narodil ve vesnici Hořice na Blansku a byl tak vlastně „sousedem“ velkého komunistického pohlavára, někdejšího ministra vnitra Rudolfa Baráka.

Svoji velkou a úspěšnou dráhu začínal zvolna – mám dojem, že v dorostu snad nestál ani na stupních vítězů.

Do světa „velké“ atletiky vstoupil jako pětadvacetiletý na mistrovství Evropy v Bělehradu v roce 1962 a skončil na 9. místě. V tomtéž roce se stal podruhé mistrem republiky. Celkově reprezentoval na mistrovství Evropy 6x a nutno podotknout, že se mu na „Evropě“ příliš nedařilo. Po příchodu do Sparty se stal mistrem Evropy 1971 a v roce 1974 skončil druhý. Do Budapešti v roce 1966 a do Atén v roce 1969 jel jako favorit, ale pokaždé skončil pod stupni vítězů. Končil na ME v Praze v roce 1978 a zde se nedostal ani do finále. V té době již přebíral pomyslný štafetový kolík Imrich Bugár a Ludva ukončil svou závodní činnost.

Startoval na čtyřech olympijských hrách, dvakrát – v letech 1964 a 1968 – tam jel jako světový rekordman a hlavní favorit, ale skončil na 2. a 3. místě. Teprve jeho příchod do Sparty mu přinesl sportovní štěstí a nám velikou radost. V roce 1972 na OH v Mnichově získal po památné bitvě posledním pokusem tak toužebně očekávané zlato. Při svém posledním startu na OH 1976 v Montrealu skončil na 9. místě, které již znamenalo ústup ze slávy.

Stal se 16x mistrem republiky, 2x překonal světový rekord a 9x rekord československý.

V souvislosti s jeho posledním startem na olympijských hrách (1976 v Montrealu) mám dnes již úsměvnou vzpomínku. Tenkrát mi však do smíchu moc nebylo...

Při hodnocení vystoupení našich atletů napsal bývalý atlet a výborný novinář Mladé fronty PAVEL VITOUŠ, že Daněk devátým místem zklamal. Ludva to nemohl překousnout a řekl, že nebude daleko doba, kdy deváté místo bude bráno jako úspěch. Z dnešního pohledu mu vlastně musíme dát za pravdu ☺.

Byli jsme předtím v pátek na lize v Banské Bystrici a přiletěli jsme ráno do Prahy, načež jsme se jeli podívat na Julisku, kde měly ligu ženy. Těsně před stadionem jsme s Ludvou potkali Pavla a já trpaslík, jak mě nazýval Ludva v dobrém rozmaru, jsem vlastním tělíčkem bránil Pavla. S pýchou mohu říct, že úspěšně ubránil ☺.

Atletické základy dostal Ludva od trenéra VRABELA. Potom se jejich cesty rozešly a Ludva se vlastně největší a nejúspěšnější část své dlouhé a veleúspěšné kariéry trénoval sám. Měl jsem možnost být u jeho přípravy na OH 1972 a mohu potvrdit, že to, co on natrénovával, by sotva vydržel kůň. S ohledem na jeho „volnou“ životosprávu je to pro mne unikát, co všechno Ludva vydržel...

Mám dojem, vlastně jsem o tom přesvědčen, že nebýt přestupu do Sparty, Ludva by nedosáhl těch největších úspěchů. Ve Spartě totiž našel lidi, kteří ho měli rádi, fandili mu a vytvářeli mu slušné podmínky pro přípravu.

Začátky v Praze byly těžké – pro Ludvu, jeho ženu Jarušku a hlavně pro nás. Přestup jsme „upekli“ v roce 1970 při svatbě Jardy Kováře já a legendární, nezapomenutelná a naprosto

nenahraditelná postava spartánské atletiky, MÍLA NOVÁK. Přišel jsem za tajemníkem Sparty Dr. LUBOŠEM BEDNÁŘEM hned v listopadu s tím, že budeme potřebovat pro Ludvu „zaměstnání“ a bydlení. Ludva s Jarkou bydleli na stadionu Zbrojovky v Brně, což opravdu nebylo nic moc. Bylo mně řečeno, že by to neměl být problém. Nicméně byl a pořádně veliký! V lednu Daňkovi přijeli do Prahy. Ubytovali jsme je v hotelu Adria na Václavském náměstí. Běžely dny, týdny, ba i měsíce a stále nic. Já se bál jenom setkání na Spartě. Vnímám jsem, jak je Ludva na mě a na nás „nastartovaný“. Bylo to velice nepříjemné. Ludva s Jarkou měli rádi moji milovanou ženu Marušku a tak asi někdy v dubnu jsme je pozvali k nám na návštěvu. Otec Marušky šil nádherné valašské papuče a Daňkovi projevíli zájem, zda by je nemohli získat. Maruška se ptala, jakou má Ludva velikost. Jako dnes slyším Ludvovu odpověď: „Půlku futrálu na housle!“ ☺ Poté panovalo chvilku příměří, ale uběhl květen, červen, červenec a srpen a stále nic. Jenom sliby...

Ale pak se naštěstí Ludva stal mistrem Evropy v Helsinkách. Dr. Bednář zašel za tehdejším Primátorem Prahy, Dr. Zuskou, a výsledkem bylo to, že Daňkovi během týdne dostali byt na Proseku. Já a my všichni ve Spartě jsme si oddechli. Teď už je to úsměvná historie, ale tenkrát to bylo moc nepříjemné.

Je to už dlouhých 11 let, co nás Ludva opustil. Potkali jsme se čtyři dny před jeho smrtí před „OD Máj“ a šli na jedno ke Zlatému tygrovi. Tam si mně Ludva snad poprvé za těch 36 let, co jsem ho znal postěžoval, že je mu špatně. Slíbil mi, že určitě půjde k doktorovi, ale až v pondělí protože teď jede na chalupu. Tam se sousedem stříhal stromy a i jemu si stěžoval, že mu není dobře. Soused mu nabízel, že zavolá doktora. Ale Ludva mu odvětil, že to není nutné, že v pondělí stejně musí jet do Prahy. Soused odjel za dcerou a když v pondělí přijel, před osvětleným barákem uviděl stát Ludvovo auto. Přelezl plot, rozbil okno a našel Ludvu mrtvého s mobilem v ruce ležet v koupelně. Ludva měl neléčený zánět žil. Je to paradox – celý život měl okolo sebe desítky kamarádů a takto, zcela sám a opuštěný, skončil jeho život... Velká škoda, domnívám se, že zde možná mohl být stále mezi námi.

Moc často na Ludvu vzpomenu a jistě nejsem sám. Mám jeho obraz v obývacím pokoji a tím jsme vlastně každý den spolu.

Ludvo, jsem rád, že jsem byl Tvůj kamarád a že jsem mohl řadu let vedle Tebe vegetovat. Je mi moc líto, že mezi námi už nejsi. Zdravím Tě k nebeským branám, navždy zůstaneš v mých vzpomínkách! Díky za ty radosti, které jsem díky Tvým úspěchům zažil. Díky moc!!

Tvůj kamarád
Zdeněk Fator
A. C. Sparta Praha